

UDSKRIFT
AF
HØJESTERETS ANKE- OG KÆREMÅLSUDVALGS DOMBOG

HØJESTERETS KENDELSE
afsagt mandag den 5. oktober 2020

Sag 31/2020

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Erbil Kaya, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Københavns Byret den 21. november 2019 () og af Østre Landsrets 18. afdeling den 6. januar 2020 ().

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Thomas Rørdam, Jens Peter Christensen og Jan Schans Christensen.

Påstande

Kærende, T, har nedlagt påstand om, at landsrettens kendelse af 6. januar 2020 ophæves, og principalt at kæremålet til landsretten afvises, subsidiært at det hjemvises til fornyet behandling ved landsretten. Han har mest subsidiært påstået byrettens kendelse stadfæstet.

Anklagemyndigheden har principalt nedlagt påstand om, at kæremålet for Højesteret afvises, subsidiært at landsrettens kendelse ophæves, og at kæremålet hjemvises til fornyet behandling ved landsretten, mest subsidiært at landsrettens kendelse stadfæstes.

Over for anklagemyndighedens principale påstand om afvisning har T nedlagt påstand om, at denne påstand ikke tages til følge.

Sagsfremstilling

Ved anklageskrift af 3. maj 2019 blev der rejst tiltale mod T for to forhold vedrørende overtrædelse af narkotikalovgivningen. Forhold 1 var sålydende:

”overtrædelse af lov om euforiserende stoffer § 3, jf. § 2, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 3, jf. bilag 1, liste B, nr. 131, ved den 24. april 2018 ca. kl. 20.00 på Vej1 i København S, i forening og efter forudgående aftale eller fælles forståelse med flere uidentificerede medgerningsmænd, at have været i besiddelse af 20,6 gram MDMA fordelt i 21 stk. pølsemandsposer med henblik på videreoverdragelse.”

Hovedforhandlingen blev indledt ved Københavns Byret den 26. juni 2019. Efter at anklageskriftet var blevet læst op, gjorde forsvareren opmærksom på, at T var fængslet på det i forhold 1 angivne gerningstidspunkt. Herefter anmodede anklagemyndigheden om at tilbagekalde sagen med henblik på overvejelse af tiltalespørgsmålet, og sagen blev ifølge retsbogen sluttet.

Ved anklageskrift af 26. august 2019 blev der på ny rejst tiltale mod T. Forhold 1 var nu sålydende:

”overtrædelse af lov om euforiserende stoffer § 3, jf. § 2, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 3, jf. bilag 1, liste B, nr. 131, ved på et ukendt tidspunkt forud for den 24. april 2018 ca. kl. 20.00 i København og omegn, herunder på adressen Vej1 i København S, i forening og efter forudgående aftale eller fælles forståelse med flere uidentificerede medgerningsmænd, at have været i besiddelse af 20,6 gram MDMA fordelt i 21 stk. pølsemandsposer med henblik på videreoverdragelse.”

Ved tillægsanklageskrift af 5. november 2019 blev der rejst tiltale mod T for yderligere to forhold vedrørende overtrædelse af narkotikalovgivningen.

Ved et retsmøde den 21. november 2019 blev spørgsmålet, om sagen skulle behandles efter anklageskriftet af 3. maj 2019 eller anklageskriftet af 26. august 2019, procederet. Byretten bestemte under retsmødet ved kendelse, at sagen i overensstemmelse med forsvarerens påstand skulle behandles efter anklageskriftet af 3. maj 2019 og tillægsanklageskrift af 5. november 2019. I rettens begrundelse er anført bl.a.:

”I retsmødet den 26. juni 2019 blev anklageskriftet af 3. maj 2016 læst op. Herved var hovedforhandlingen indledt. Det var derfor en fejl, at sagen i dette retsmøde blev sluttet, fremfor udsat.

Berigtigelsen af forhold 1 i anklageskriftet af 26. august 2019 skal således bedømmes som en berigtigelse af anklageskriftet under hovedforhandlingen.

I forhold til anklageskriftet af 3. maj 2016 er der i anklageskriftet af 26. august 2019 sket en berigtigelse af både gerningstid og -sted. I det konkrete tilfælde er der herved ikke tale om en berigtigelse af blotte biomstændigheder, men en ændring af indgribende rækkevidde i forhold til den tiltalte i sagen.

Berigtigelse af forhold 1 i anklageskriftet af 26. august 2019 kan derfor kun ske, såfremt betingelserne herfor efter retsplejelovens § 836, stk. 2, 3. pkt., jf. 1. og 2. pkt., er opfyldt.

Da tiltalte har protesteret imod, at sagen behandles efter det berigtigede anklageskrift af 26. august 2019, findes betingelserne ikke opfyldt, jf. § 836, stk. 2, 1. pkt. ...”

Københavns Politi fremsendte ved mail af 6. december 2019 til Københavns Byret (med kopi til Østre Landsret) kæreskrift vedrørende byrettens kendelse af 21. november 2019 med anmodning om, at byretten videresendte kæreskriftet til landsretten. Københavns Politi sendte samme dag en kopi af kæreskriftet til T's daværende forsvarer, advokat A . Kæreskriftet var stilet til landsretten. Kæreskriftet blev ikke forkyndt for T i forbindelse med iværksættelse af kæremålet.

Advokat A anmodede ved mail af 13. december 2019 til landsretten om en frist til at komme med bemærkninger, hvis kæremålet blev realitetsbehandlet.

Landsretten afsagde den 6. januar 2020 kendelse i sagen, hvorved det blev bestemt, at byrettens kendelse ændres, således at det tillades anklagemyndigheden at berigtige tiltalen i forhold 1 i anklageskrift af 3. maj 2019. I landsrettens begrundelse hedder det bl.a.:

”Landsretten finder, at kendelsen angår spørgsmål af fundamental betydning for sagens videre behandling, og at kæremålet derfor, uanset bestemmelsen i retsplejelovens § 968, stk. 4, kan tages under behandling.

Landsretten tiltræder, at hovedforhandlingen må anses for indledt i retsmødet den 26. juni 2019 ved oplæsningen af anklageskriftet af 3. maj 2019, hvorfor sagen skal behandles på grundlag af anklageskriftet af 3. maj 2019 og tillægsanklageskrift af 5. november 2019.

Anklagemyndigheden har subsidiært påstået, at det skal tillades at berigtige tids- og stedsangivelsen i forhold 1 i anklageskriftet af 3. maj 2019 således, at tids- og stedsangivelsen ”ved den 24. april 2018 ca. kl. 20.00 på Vej1 i København S” æn-

dres til ”ved på et ukendt tidspunkt forud for den 24. april 2018 ca. kl. 20.00 i København og omegn, herunder på adressen Vej1 i København S”.

Landsretten finder, at der ved denne ændring alene sker en fravigelse af tiltalen med hensyn til de med lovovertrædelsen forbundne biomstændigheder, og at tiltalte må anses for at have fyldestgørende adgang til forsvar ved en sådan afvigelse af tiltalen. Det tillades derfor anklagemyndigheden at foretage den ønskede berigtigelse, jf. retsplejelovens § 836, stk. 2, in fine, jf. § 883, stk. 4.”

Landsrettens kendelse blev efter det oplyste ved en fejl ikke sendt til advokat A , men til advokat Erbil Kaya, hvilket advokat A efterfølgende gjorde landsretten opmærksom på, ligesom hun spurgte, hvorfor hun ikke havde fået en frist til at komme med bemærkninger. I landsrettens retsbog af 14. januar 2020 anføres herom bl.a.:

”Der fremlagdes mail af 14. januar 2020 fra den beskikkede forsvarer, advokat A .

Landsretten bemærkede, at denne sag ved en ekspeditionsfejl er oprettet med advokat Erbil Kaya anført som beskikket forsvarer for T i stedet for den rette forsvarer, advokat A .

Landsretten var, som det fremgår af landsrettens kendelse af 6. januar 2020, hvori advokat A er anført som beskikket forsvarer, opmærksom herpå ved behandlingen af anklagemyndighedens kære, men ved en beklagelig fejl er kendelsen desuagtet blevet sendt til advokat Erbil Kaya og ikke til forsvareren.

Landsretten har endvidere foranlediget af forsvarerens mail af 14. januar 2020 konstateret, at forsvarerens mail af [13]. december 2019 ved en yderst beklagelig fejl ikke er videresendt fra landsrettens hovedpostkasse til afdelingen forud for afgørelsen af 6. januar 2020.

Landsretten skal meget beklage det passerede.”

Sagen blev herefter på grundlag af anklageskrift af 3. maj 2019, som berigtiget i forhold 1 ved anklageskrift af 26. august 2019, samt tillægsanklageskrift af 5. november 2019, hovedforhandlet i Københavns Byret den 14. januar 2020, hvor T blev fundet skyldig i alle tre forhold og som tillægsstraf idømt fængsel i 4 måneder samt udvist med indrejseforbud i 6 år.

Dommen er anket til landsretten af T med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse.

Procesbevillingsnævnet har den 19. marts 2020 meddelt T tilladelse til at kære Østre Landsrets kendelse af 6. januar 2020 til Højesteret.

Anbringender

T har anført navnlig, at han har retlig interesse i Højesterets behandling af kæremålet, som derfor ikke skal afvises. Ingen af de afgørelser, som anklagemyndigheden henviser til, er sammenlignelige med denne sag, hvor der ikke er afsagt endelig dom, og hvor der ikke er sikkerhed for, at landsretten under ankesagen kan eller vil tage stilling til spørgsmålet om berigtigelse af anklageskriftet.

Landsrettens kendelse af 6. januar 2020 skal ophæves, og kæremålet til landsretten skal afvises som følge af kærebegrænsningsreglen i retsplejelovens § 968, stk. 4. Landsretten hverken kunne eller burde have behandlet kæremålet, idet der ikke var hjemmel hertil.

Kæremålet til landsretten skal endvidere afvises efter retsplejelovens § 970, stk. 1. Kæreskriftet blev ikke forkyndt for ham og blev fremsendt til forsvareren på en sådan måde, at det fremstod som om, det var sendt direkte til landsretten i strid med § 970, stk. 1. Anklagemyndigheden må ikke få en forsvarer til at tro, at kæreskriftet er sendt et andet sted hen, end det er, ved at angive en forkert modtager af kæreskriftet. Også af den grund burde kæremålet ikke have været realitetsbehandlet ved landsretten. Forsvareren fik ikke lejlighed til at varetage hans interesser under kæremålet, idet hun på baggrund af fremsendelsesbrevet med rette kunne gå ud fra, at kæreskriftet ikke var fremsendt korrekt, og at kæremålet derfor ville blive afvist.

Hvis kæremålet til landsretten ikke afvises, skal sagen hjemvises til fornyet behandling ved landsretten som følge af manglende kontradiktion. Forsvareren havde over for landsretten udbedt sig en frist til at fremkomme med bemærkninger, hvis landsretten fandt, at kæremålet kunne realitetsbehandles. Forsvareren fik på grund af en fejl fra landsrettens side ikke lejlighed til at fremsætte bemærkninger under kæresagens behandling, hvilket bør føre til ophævelse og hjemvisning, jf. UfR 2018.1623 Ø, UfR 2004.769/1H, UfR 1989.679/1H og UfR 1962.286 H.

Hvis sagen ikke hjemvises, skal landsrettens kendelse ændres, således at det ikke tillades anklagemyndigheden at ændre tiltalen som sket. Anklagemyndigheden ønsker en ændring af så-

vel gerningssted som -tidspunkt, hvilket ikke er biomstændigheder. Berigtigelsen indeholder en udvidelse af tiltalen, som ikke kan ske uden hans samtykke, jf. retsplejelovens § 836, stk. 2.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at kæremålet for Højesteret skal afvises, da T ikke har retlig interesse i Højesterets behandling heraf. Det følger af retspraksis, at når der er afsagt dom i en sag, har tiltalte ikke længere en aktuel interesse i behandlingen af et kæremål, der udspringer af sagen. Der ses ikke at være grund til at fravige det klare udgangspunkt i denne sag, hvor der – ligesom i UfR 2014.2800 H – er tale om en situation, hvor det spørgsmål, som kæremålet vedrører, kan tages under behandling i forbindelse med ankesagen for landsretten.

Hvis kæremålet for Højesteret ikke afvises, skal landsrettens kendelse af 6. januar 2020 opheves, og sagen hjemvises til fornyet behandling ved landsretten. Forsvareren har ikke haft lejlighed til at fremkomme med bemærkninger til kæremålet for landsretten på trods af, at hun havde fremsat anmodning herom over for landsretten, hvilket er i strid med retsplejelovens § 971, stk. 2. En sådan sagsbehandlingsfejl, der må anses for en krænkelse af kontradiktionsprincippet, medfører efter fast retspraksis, jf. særligt UfR 2004.769/1V, ophævelse af landsrettens kendelse og hjemvisning til fornyet behandling.

Hvis sagen ikke hjemvises, skal landsrettens kendelse stadfæstes. Hverken den måde, hvorpå kæreskriftet blev fremsendt til forsvareren, eller den manglende forkyndelse af kæreskriftet for T kan føre til, at landsrettens kendelse opheves, og kæremålet for landsretten afvises. Hertil kommer, at landsretten med rette har fundet, at anklageskriftet af 3. maj 2019 kunne berigtiges, sådan som det fremgår af landsrettens kendelse.

Med hensyn til fremsendelsen af kæremålet fremgår det af retsplejelovens § 970, stk. 1, 1. pkt., at kæremål fremsættes skriftligt for den ret, hvis beslutning påkæres. Reglen er overholdt i denne sag, hvor kæreskriftet blev fremsendt til Københavns Byret med kopi til Østre Landsret og med anmodning om, at byretten fremsendte kæreskriftet til landsretten.

For så vidt angår forkyndelsen af kæreskriftet for T må det lægges til grund, at anklagemyndighedens kæreskrift af 29. november 2019 i strid med retsplejelovens § 970, stk. 1, 2. pkt., ikke blev forkyndt for ham i forbindelse med indbringelsen af kæremålet. Det frem-

går ikke af retsplejelovens § 970, stk. 1, eller i øvrigt af kapitel 85 om kære til højere ret, at manglende forkyndelse for tiltalte skal medføre afvisning af kæremålet. Den manglende forkyndelse for T var ikke årsag til, at han ikke fik lejlighed til at varetage sine interesser under kæremålet, og der var altså ikke tale om en fejl, som burde have medført afvisning af kæremålet. Kæreskriftet blev sendt til og modtaget af den for byretten beskikkede forsvarende, som også tog initiativ til at varetage T's interesser under kæremålet.

Heller ikke den måde, hvorpå anklagemyndigheden fremsendte kæreskriftet til forsvareren, var årsag til, at han ikke havde lejlighed til at varetage sine interesser under kæremålet. Reglerne i retsplejeloven regulerer ikke, hvordan kæreskriftet skal udformes, herunder til hvem det skal stiles, eller hvordan anklagemyndigheden i øvrigt skal orientere forsvareren om kæremålet.

At T ikke fik tilstrækkelig mulighed for at varetage sine interesser under kæremålet skyldes udelukkende den sagsbehandlingsfejl hos landsretten, som førte til, at den afdeling, der behandlede sagen, ikke blev bekendt med forsvarerens mail af 13. december 2019, inden retten traf afgørelse i sagen.

Højesterets begrundelse og resultat

Højesteret finder, at T har den nødvendige aktuelle retlige interesse i at få prøvet landsrettens kendelse af 6. januar 2020. Anklagemyndighedens principale påstand om afvisning tages derfor ikke til følge.

Højesteret finder endvidere, at landsretten med rette realitetsbehandlede kæremålet uanset kærebegrænsningsbestemmelsen i retsplejelovens § 968, stk. 4, da kæren angik et spørgsmål, som var af fundamental betydning for sagens videre behandling.

Ved mail af 13. december 2019 til Østre Landsret anmodede T's daværende forsvarende, advokat A, om en frist til at komme med bemærkninger, hvis kæremålet blev realitetsbehandlet. Efter det oplyste blev forsvarerens mail imidlertid ved en fejl ikke videresendt fra landsrettens hovedpostkasse til afdelingen, før landsretten traf afgørelsen af 6. januar 2020. Forsvareren har således ikke haft lejlighed til at udtale sig inden landsrettens behandling af kæremålet, jf. retsplejelovens § 971, stk. 2. Efter karakteren af denne fejl ophæ-

ver Højesteret landsrettens kendelse og hjemviser kæremålet til fornyet behandling i landsretten.

Højesteret bemærker, at det også var en fejl, at kæreskriftet til landsretten ikke blev forkyndt for T, jf. retsplejelovens § 970, stk. 1, men at denne fejl ikke kan antages at have haft betydning for hans muligheder for at varetage sine interesser under kæremålet.

Højesteret ophæver herefter landsrettens kendelse og hjemviser kæresagen til fornyet behandling i landsretten.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse ophæves, og kæresagen hjemvises til fornyet behandling i landsretten.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for Højesteret.

--oo0oo--

Udskriftens rigtighed bekræftes.

Højesteret, den 5. oktober 2020.

**Kirsten Lohmann
kontorfuldmægtig**

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS RETSBOG

Den 6. januar 2020 holdt Østre Landsret møde i retsbygningen, Bredgade 59, København.

Som dommere fungerede landsdommerne Katja Høegh, Ulla Staal og Christian Wenzel (kst.), førstnævnte som rettens formand.

Der foretoges

18. afd. nr. _____:

Anklagemyndigheden

mod

T

Født januar 1992

(advokat A _____, besk.)

Ingen var indkaldt eller mødt.

Der fremlagdes udskrift af retsbogen fra Københavns Byret (_____) med bilag, rettens fremsendelsesbrev af 6. december 2019 samt Københavns Politis kæreskrift af 29. november 2019.

Anklagemyndigheden har kæret Københavns Byrets kendelse af 21. november 2019, hvorefter sagen behandles efter anklageskriftet af 3. maj 2019 og tillægsanklageskriftet af 5. november 2019. Anklagemyndigheden har principalt påstået, at sagen skal behandles efter anklageskrift af 26. august 2019 og tillægsanklageskriftet af 5. november 2019, subsidiært

”at der ved anklageskrift af 26. august 2019 alene er tale om tilladelig berigtigelse af bi-omstændigheder”.

Efter votering afsagdes

k e n d e l s e :

Landsretten finder, at kendelsen angår spørgsmål af fundamental betydning for sagens videre behandling, og at kæremålet derfor, uanset bestemmelsen i retsplejelovens § 968, stk. 4, kan tages under behandling.

Landsretten tiltræder, at hovedforhandlingen må anses for indledt i retsmødet den 26. juni 2019 ved oplæsningen af anklageskriftet af 3. maj 2019, hvorfor sagen skal behandles på grundlag af anklageskriftet af 3. maj 2019 og tillægsanklageskrift af 5. november 2019.

Anklagemyndigheden har subsidiært påstået, at det skal tillades at berigtige tids- og stedsangivelsen i forhold 1 i anklageskriftet af 3. maj 2019 således, at tids- og stedsangivelsen ”ved den 24. april 2018 ca. kl. 20.00 på Vejl i København S” ændres til ”ved på et ukendt tidspunkt forud for den 24. april 2018 ca. kl. 20.00 i København og omegn, herunder på adressen Vejl i København S”.

Landsretten finder, at der ved denne ændring alene sker en fravigelse af tiltalen med hensyn til de med lovovertrædelsen forbundne biomstændigheder, og at tiltalte må anses for at have fyldestgørende adgang til forsvar ved en sådan afvigelse af tiltalen. Det tillades derfor anklagemyndigheden at foretage den ønskede berigtigelse, jf. retsplejelovens § 836, stk. 2, in fine, jf. § 883, stk. 4.

Landsretten ændrer herefter byrettens kendelse således, at anklagemyndighedens subsidiære påstand tages til følge.

T h i b e s t e m m e s :

Byrettens kendelse ændres således, at det tillades anklagemyndigheden at berigtige tiltalen i forhold 1 i anklageskrift af 3. maj 2019 således, at ”ved den 24. april 2018 ca. kl. 20.00 på Vejl i København S” ændres til ”ved på et ukendt tidspunkt forud for den 24.

april 2018 ca. kl. 20.00 i København og omegn, herunder på adressen
København S”.

Vejl i

Sagen sluttet.

(Sign.)

— — —
Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsret, den 06-01-2020

Amanda Holde

Retsassistent

Udskrift af retsbogen

Den 21. november 2019 kl. 13.15 blev Københavns Byret sat i retssal 41 af dommerfuldmægtig Felix Holten Fröhlich og domsmændene
og . Protokolfører var Sandra
Lindgren.

Retsmødet var offentligt. Reglerne i retsplejelovens §§ 66, stk. 2, og 91 var overholdt.

Der foretoges sag
SS 4-22214/2019
Anklagemyndigheden
mod

Anklageskrifter af hhv. 3. maj 2019 og 26. august 2019 samt tillægsanklageskrift af 5. november 2019 med bilag og bevisfortegnelse var til stede. Personlige oplysninger og særakter var til stede.

Kristine Bagger var mødt for anklagemyndigheden.

Advokat var mødt som beskikket forsvarer.

Tiltalte blev fremstillet og bekræftede navn og fødselsdato.

Tiltalte blev gjort bekendt med, at han ikke havde pligt til at udtale sig.

Spørgsmålet om, hvorvidt sagen skal behandles efter anklageskriftet af 3. maj 2019 eller anklageskriftet af 26. august 2019, blev procederet.

Anklageren påstod, at sagen skal behandles efter anklageskriftet af 26. august 2019 og tillægssanklageskriftet af 5. november 2019, idet anklageren gjorde gældende, principalt at anklageskriftet af 26. august 2019 kunne erstatte anklageskriftet af 3. maj 2019, da der efter oplæsning af anklageskriftet af 3. maj 2019 i retsmødet den 26. juni 2019 ikke blev afgivet forklaringer i sagen, subsidiært at der ved berigtigelsen af forhold 1 i anklageskriftet af 26. august 2019 er tale om berigtigelse af biomstændigheder, der ikke kræver tiltaltes samtykke efter retsplejelovens § 836, stk. 2, 3. pkt.

Forsvareren påstod, at sagen skal behandles efter anklageskriftet af 26. august 2019 og tillægsanklageskrift af 5. november 2019, idet forsvareren gjorde gældende, at hovedforhandlingen i sagen blev påbegyndt ved oplæsning af

anklageskriftet af 3. maj 2019 i retsmødet den 26. juni 2019, at det således var en fejl, at sagen i slutningen af retsmødet den 26. juni 2019 blev sluttet, at der ved berigtigelsen af forhold 1 i anklageskriftet af 26. august 2019 ikke er tale om berigtigelse af biomstændigheder, at berigtigelsen derfor efter retsplejelovens § 836, stk. 2, 3. pkt., kun kan ske med tiltaltes samtykke, hvilken ikke gives, og at forsvareren allerede i retsmødet den 26. juni 2019 havde protesteret mod behandling af sagene efter anklageskriftet af 26. august 2019.

Efter votering afsagde retten

KENDELSE:

I retsmødet den 26. juni 2019 blev anklageskriftet af 3. maj 2016 læst op. Herved var hovedforhandlingen indledt. Det var derfor en fejl, at sagen i dette retsmøde blev sluttet, fremfor udsat.

Berigtigelsen af forhold 1 i anklageskriftet af 26. august 2019 skal således bedømmes som en berigtigelse af anklageskriftet under hovedforhandlingen.

I forhold til anklageskriftet af 3. maj 2016 er der i anklageskriftet af 26. august 2019 sket en berigtigelse af både gerningstid og -sted. I det konkrete tilfælde er der herved ikke tale om en berigtigelse af blotte biomstændigheder, men en ændring af indgribende rækkevidde i forhold til den tiltalte i sagen.

Berigtigelse af forhold 1 i anklageskriftet af 26. august 2019 kan derfor kun ske, såfremt betingelserne herfor efter retsplejelovens § 836, stk. 2, 3. pkt., jf. 1. og 2. pkt., er opfyldt.

Da tiltalte har protesteret imod, at sagen behandles efter det berigtigede anklageskrift af 26. august 2019, findes betingelserne ikke opfyldt, jf. § 836, stk. 2, 1. pkt., hvorfor

bestemmes:

Sagen behandles efter anklageskriftet af 3. maj 2019 og tillægssanklageskriftet af 5. november 2019.

Anklageskriftet af 3. maj 2019 blev læst op på ny. Tillægssanklageskriftet af 5. november 2019 blev læst op.

Tiltalte nægtede sig skyldig i forhold 1 og erkendte sig skyldig i forhold 2-4.

Tiltalte protesterede ikke imod konfiskationspåstanden.

Tiltalte nedlagde påstand om frifindelse over for udvisningspåstanden.

Tiltalte oplyste, at han ikke ønsker at udtale sig om forhold 1.

Tiltalte forklarede om forhold 2, at det er korrekt, at han den pågældende dag var i besiddelse af den nævnte mængde hash til eget forbrug. Han befandt sig i en venindes lejlighed. I lejligheden var der også andre personer til stede. Han ønsker ikke at udtale sig om, hvem disse andre personer var. Men det var hans hash, der blev fundet. Hashen lå på sofaen i stuen. På det pågældende tidspunkt havde han et hashmisbrug. Dette misbrug havde han haft i nogle år.

Tiltalte forklarede om forhold 3, at det er korrekt, at han den pågældende dag var i besiddelse af hashmix til eget forbrug. Det var rester, der var faldet ud af hans bong, som han brugte til at ryge hash. Hashmix er en blanding af tobak og små hashishklumper. Det var en meget lille mængde hash, omkring 0,001 gram, der lå i hans celle et sted. Det kan godt være, at det lå ovenpå køleskabet.

Tiltalte forklarede om forhold 4, at det er korrekt, at han den pågældende dag var i besiddelse af de nævnte mængder til eget forbrug. Han havde det på sin celle. Det kan godt passe, at det lå ovenpå bogreolen.

V1 mødte som vidne vedrørende sagens forhold 1.

Adspurgt af forsvareren oplyste vidnet, at hun under retsmødet den 1. oktober 2019 sad på tilskuerpladserne i retslokalet.

Forsvareren protesterede imod, at V1 blev ført som vidne, idet forsvareren henviste til retsplejelovens § 182, 2. pkt., samt den omstændighed, at det under retsmødet den 1. oktober 2019 blev oplyst, at tiltalte på gerningstidspunktet i forhold 1, var frihedsberøvet, mens vidnet var til stede.

Anklageren nedlagde påstand om, at vidnet blev tilladt ført, idet anklageren henviste til, dels at der under retsmødet den 1. oktober 2019 ikke blev afgivet egentlige forklaringer, samt dels at retten som led i sin bevisvurdering kan lægge vægt på, at vidnet via sin tilstedeværelse under retsmødet den 1. oktober 2019 er blevet bekendt med den omstændighed, at tiltalte på gerningstidspunktet i forhold 1 var frihedsberøvet.

Efter votering afsagdes der

KENDELSE:

Retten finder, at vidnets tilstedeværelse under retsmødet den 1. oktober 2019, hvor det blev oplyst, at tiltalte på gerningstidspunktet i forhold 1 var frihedsberøvet, ikke i sig selv er egnet til at fremkalde en nærliggende risiko for, at der fra vidnet ikke kan opnås en sandfærdig forklaring.

På denne baggrund, og da oplysningen om vidnets tilstedeværelse under retsmødet den 1. oktober 2019 vil kunne indgå i rettens samlede bevisvurdering

bestemmes:

Det tillades anklagemyndigheden at føre V1 som vidne.

Vidnet V1 blev gjort bekendt med vidnepligten og vidneansvaret, og at vidnet ikke havde pligt til at udtale sig i det omfang, forklaringen må antages at ville udsætte vidnet selv eller vidnets nærmeste for straf.

Vidnet forklarede vedrørende forhold 1, at hun ejer ejendommen Vej1. Hun bor der ikke selv. Ejendommens lejligheder er lejet ud. Under taget er der et kammer. På det pågældende tidspunkt havde hun givet sin søn V2 lov til at bruge kammeret til at være sammen med sine venner. V2 skulle dog sove hjemme, således at der ikke blev overnattet i kammeret. Og der måtte ikke være personer i lejligheden, når V2 ikke var med. Den 24. april 2019 ringede hun til politiet. Kort forinden havde hun bedt V2 om at aflevere nøglerne til ejendommens hoveddør og til kammeret, fordi lejerne havde klager over larm fra kammeret. Den 24. april 2019 skulle hun vise et værelse i ejendommen frem til en potentiel lejer. Hun hørte noget rumsteren i retning fra kammeret. Det forekom hende, at nogen hoppede ud af vinduet i kammeret. Hun gik op for at kigge i kammeret. Der var ingen til stede deroppe. Vinduet stod åbent. Der lå en plasticpose med mange små plasticposer i på en briks under vinduet. Hun gik ned ad trappen. En anden lejer var kommet for at se den nederste etage. Mens hun stod med denne lejer, kom V2 til ejendommen uden sko på.

Foreholdt forhold 1 bilag 6, side 2, afhøringsrapport af 7. oktober 2018 med vidnets forklaring til politiet, forklarede vidnet, at der ikke havde været nogen, der løb forbi hende og ud af ejendommen den pågældende dag. Det forekom hende, at der var én, der hoppede ud af vinduet i kammeret. Hun har ikke sagt til politiet, at der var en person i kammeret, da hun kom op, og at denne person over for hende præsenterede sig som værende "X1". Det kan være, at politiet blander noget sammen på dette punkt. Hun fortalte politiet om en episode, der havde fundet sted cirka én uge før den pågældende dag, hvor hun havde været oppe i kammeret. På dette tidligere tidspunkt havde hun fundet nogle folk, der sov i kammeret. Hun fik V2 til at bede disse personer om at gå. Hun husker ikke, at én af de personer, der befandt sig i kammeret ved denne lejlighed, skulle have heddet X1.

Foreholdt forhold 2, bilag 5, rapport besigtigelse X1, med billeder af pågældende, forklarede vidnet, at hun ikke husker at have set vedkommende tidligere. Hun kender ikke tiltalte. Hun ved ikke, om V2 kender tiltalte. En lejer har efterfølgende fortalt hende, at der den 24. april 2019 var 3 personer, der hoppede ud af vinduet i kammeret.

Vidnet aftrådte med 80 kr. i vidnegodtgørelse.

V2 mødte som vidne og blev gjort bekendt med vidnepligten og vidneansvaret, og at vidnet ikke havde pligt til at udtale sig i det omfang, forklaringen må antages at ville udsætte vidnet selv eller vidnets nærmeste for straf.

Vidnet forklarede vedrørende forhold 1, at han har brugt kammeret under taget på adressen Vej1 til at hænge ud med venner og se fodbold. Han har ikke boet på kammeret. Han kan ikke huske, hvornår han første gang fik mulighed for at bruge kammeret. Han har i dag ikke længere rådighed over kammeret. Han kan ikke huske, om han brugte kammeret i april måned 2018, men det kan godt passe, at han stadig havde nøgler til kammeret på dette tidspunkt. Han kan ikke huske, om han var på adressen Vej1 den 24. april 2018. Det siger ham ikke noget, at han denne dag skulle være kommet gående til adressen uden sko på. Der var ikke gæster i kammeret, når han ikke var der. Hvis der den 24. april 2018 var gæster i kammeret, så var han der også samtidigt. Han kender ikke tiltalte og har aldrig set ham før. Han har ingen relationer til bander. Han har ikke hørt om en gruppering, der hedder Gremium. Han kender ikke noget til, at der skulle være blevet fundet MDMA i kammeret, og han ved ikke, hvor MDMA'en i givet fald skulle være kommet fra.

Vidnet aftrådte med 80 kr. i vidnegodtgørelse.

Dokumentation fandt sted.

Forsvareren bemærkede, at Udlændingestyrelsen efter forsvarerens opfattelse i sin udtalelse af 25. juni 2019 ikke er opmærksom på, at tiltalte har politisk asyl i Danmark, hvilket af politiet er blevet anfægtet i forlængelse af Østre Landsrets dom af 2. september 2019, hvorved tiltalte er udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år, at sagen således bør udsættes med henblik på en afklaring heraf, og at forsvareren ville tage kontakt til Udlændingestyrelsen i den forbindelse.

Anklageren protesterede ikke mod udsættelse af sagen.

Hovedforhandlingen blev herefter udsat til den 14. januar 2020 kl. 09.30-12.00 i retssal 41.

Tidspunktet blev forkyndt for tiltalte, der fik oplyst, at såfremt han ikke giver møde, kan retten enten bestemme, at han skal anholdes, eller at sagen gennemføres og dom afsiges.

Udskrift af retsbogen tilgår anklagemyndigheden og forsvareren forud for næste retsmøde.

Retten hævet kl. 15.55.

Felix Holten Fröhlich
Udskriftens rigtighed bekræftes.
Københavns Byret, den 6. december 2019

Gül Günbulut
kontorfuldmægtig